

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu

w sprawie **A. G.**

w przedmiocie zażalenia na zarządzenie upoważnionego sędziego VI Wydziału Karnego w Sądzie Okręgowym w K. z dnia 20 maja 2014 r., o odmowie ustanowienia obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji

p o s t a n o w i ł

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt ... 577/13, upoważniony sędzia VI Wydziału Karnego Odwoławczego w Sądzie Okręgowym w K. odmówił wnioskowi A. G. o wyznaczenie adwokata z urzędu w celu sporządzenia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 grudnia 2013 r. Zarządzenie uzasadniono tym, że uprzednio wyznaczony z urzędu adwokat po zbadaniu sprawy nie znalazł podstaw do wniesienia kasacji, co zgodnie z art. 84 § 3 k.p.k. oświadczył na piśmie. Wskazano też, że obowiązujące przepisy procedury karnej nie wymagają wyznaczania kolejnych pełnomocników z urzędu aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego efektu.

Na zarządzenie powyższe wnioskodawca wniósł zażalenie, w którym wskazał na szereg okoliczności uzasadniających wyznaczenie mu obrońcy z urzędu oraz poddał w wątpliwość rzetelność działania wyznaczonego uprzednio obrońcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalne.

Zgodnie z brzmieniem art. 528 pkt 2 k.p.k., na odmowę wyznaczenia adwokata lub radcy prawnego w celu sporządzenia kasacji środek odwoławczy nie przysługuje. Z tego względu przedmiotowe zażalenie, jako niedopuszczalne z mocy ustawy należy pozostawić bez rozpoznania, stosownie do art. 430 § 1 k.p.k.

Jak wynika z treści pouczenia zawartego w zaskarżonym zarządzeniu, zażalenie w niniejszej sprawie zostało przyjęte do rozpoznania w Sądzie Okręgowym w K. ze względu na treść rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., K 30/11, zgodnie z którym przepis art. 81 § 1 k.p.k., w zakresie, w jakim nie przewiduje sądowej kontroli zarządzenia prezesa sądu o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu dla oskarżonego, który złożył wniosek w trybie art. 78 § 1 k.p.k., jest niezgodny z art. 42 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 i z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W ocenie Sądu Najwyższego przywołane wyżej rozstrzygnięcie TK nie może być jednak podstawą wnioskowania co do dopuszczalności zażalenia na zarządzenie o odmowie wyznaczenia adwokata z urzędu w celu sporządzenia kasacji. Należy zwrócić uwagę, że rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego, jak i leżąca u jego podstaw argumentacja, odnosiły się do konstytucyjności przepisów art. 78 § 1 i 2 oraz art. 81 § 1 k.p.k., w żadnym zaś względzie nie miały za przedmiot normy art. 528 pkt 2 k.p.k. Wniosek, że omawiany wyrok TK i przyjęty w nim wzorzec konstytucyjny miałyby uzasadniać zaniechanie stosowania normy art. 528 pkt 2 k.p.k., jest z pewnością zbyt daleko idący, choćby ze względu na odmiennność konstytucyjnego i konwencyjnego standardu dostępu jednostki do nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Takiego stanu rzeczy w żaden sposób nie może zmieniać również okoliczność, że skarżącego mylnie pouczano o tym, że zażalenie mu przysługuje. W myśl utrwalonego w orzecznictwie poglądu, mylne pouczenie o przysługującym uczestnikowi uprawnieniu (np. środka odwoławczym) nie powoduje przyznania temu uczestnikowi takiego uprawnienia, jeżeli w rzeczywistości mu ono nie przysługuje (por. postanowienie SN z dnia 26 lutego 1999 r., V KZ 12/99, Prok. i Pr.

1999, nr 9, poz. 6; postanowienie SN, z dnia 21 stycznia 2005 r., V KZ 56/04, OSNKW-R 2005, poz. 174).

Tylko na marginesie wypada więc zauważyć, że zażalenie nie mogło być skuteczne ze względów merytorycznych. Zgodnie z art. 84 § 3 k.p.k. adwokat wyznaczony w celu wniesienia kasacji powinien sporządzić i wnieść kasację albo poinformować na piśmie sąd, że nie stwierdził podstaw do wniesienia kasacji. Uprzednio wyznaczony na żądanie wnioskodawcy adwokat z urzędu T. O. nie znalazł podstaw do złożenia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 grudnia 2013 r. i poinformował o tym sąd na piśmie. Zauważyć należy, że treść tego pisma wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę rzetelnej analizy sprawy. Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami, bądź poglądami wnioskodawcy nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy. Sąd nie może wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2011 r., III KZ 20/11, LEX nr 811870).

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.